

ΤΕΧΝΕΣ & γράμματα ΒΙΒΛΙΟ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ

Της **ΖΩΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΥ**

Εραστές, έπειτα από 45 χρόνια γάμου

Αθεράπευτα ερωτευμένος. Έτσι δηλώνει. Με κέφι για ζωή, με δύναμη για δημιουργία. Στα 87 του. Ελιξήριο της γεμάτης καθημερινότητάς του, της πλήρους ζωής του, κίνητρο και απόλαυση, είναι ο έρωτας. Αυτός που επιβιώνει σαράντα πέντε χρόνια τώρα μέσα σ' ένα γάμο, όχι πάντα ανέφελο, που κατάφερε όμως να επιβιώσει.

Στη μικρή ερωτική αυτοβιογραφία «Έρωτας στα 80+» (εκδ. Πατάκης) ο Νίκος Δήμου αποτυπώνει το αίσθημα που απολαμβάνει ακόμη, ή μάλλον ιδίως, σε αυτή την ηλικία χάρη στο ζωογόνο ταιρί του. Περιγράφει τα συστατικά στοιχεία μιας μακρόχρονης σχέσης, μικρές καθημερινές συνθήκες τρυφερότητας, μα και την εξέλιξη των δύο μέσα από τη διάρκεια, το βάθος, ίσως και την παροδική ταλάντευση του αισθήματος. Θυμάται την αρχή της γνωριμίας, προσδιορίζοντας την καταλυτική σημασία του αμοιβαίου «σε θέλω», τη γενναιοδωρία που αντικατοπτρίζεται στο πρώτο μεγάλο, ακριβό, ανέλπιστο δώρο που χαρίζει στη μετέπειτα σύζυγό του, προσφέρει σπονδές στο κοινό τους κρεβάτι.

Μα και προσεγγίζει λιτά το φιλοσοφικό ερώτημα των ορίων στον έρωτα, καταθέτοντας τη βεβαιότητα πως δεν υπάρχουν.

Οι παλιοί εραστές, το ζευγάρι των πρώτων χρόνων εξακολουθεί να υπάρχει με το ίδιο πάθος, ίσως και μεγαλύτερο τα τελευταία χρόνια, μετά τόσες δεκαετίες κοινής ζωής. Τα συστατικά αυτής της συντήρησης πηγάζουν αβίαστα. Σεβασμός και εκτίμηση, θαυμασμός και αλληλοτροφοδότηση, πάθος και τρυφερότητα κι εκείνη η επιστροφή του άντρα στη γυναικεία αγκαλιά, που τη νιώθει πια και μπτρικιά. Του άντρα που φορκίζει τον αναπόδραστο θάνατο, με ασπίδα την ατρόμητη σχέση.

Της αφιερώνει το βιβλίο. Μια κίνηση ατόφια αγάπης. Κι ύστερα επιτρέπει να μάθουμε πώς την αγκαλιάζει. Μας γνωρίζει ένα ερωτικό ποίημα που γράφτηκε τον πρώτο καιρό. Και όμως υποσημειώνει τις συγκινητικές συνθήκες που γράφτη-

Ο συγγραφέας Νίκος Δήμου, στα 87 του χρόνια, δηλώνει πως ελιξήριο της γεμάτης καθημερινότητάς του, της πλήρους ζωής του, κίνητρο και απόλαυση, είναι ο έρωτας.

Στη μικρή ερωτική αυτοβιογραφία «Έρωτας στα 80+» ο Νίκος Δήμου αποτυπώνει το αίσθημα που απολαμβάνει ακόμη, ή μάλλον ιδίως, σε αυτή την ηλικία χάρη στο ζωογόνο ταιρί του.

κε. Βιώνει την απόλυτη, διαρκή ευτυχία. Και θα την αγαπούσε ακόμη κι αν είχε άλλο σώμα, μα όμως ότι μοιάζει και νιώθει νέα τον βοηθάει.

Απολαμβάνουν ο ένας τον άλλο ειλικρινά και με ένταση, κι ύστερα αφήνει το βλέμμα του αναγνώστη να εγκατασταθεί στο προσκέφαλό τους, να δει όσα είναι μόνο για τους δύο. Η

μεγάλη ελευθερία των αισθήσεων, που πάνω της στηρίζει μια επιλογή ζωής, ξαφνικά δεσμεύεται από τη γνώση που προσφέρει στους άλλους, στους τρίτους, στους ξένους.

Μια βαθιά συγκινητική αυτοβιογραφία, ένα δοξαστικό της ένωσης, που άντεξε και αντέχει στον χρόνο, που κάνει περήφανο τον δημιουργό και μέτοχο της απόλυτης ερωτικής χαράς και ένωσης, βγαίνει στο φως για να συγκινήσει. Να ταράξει λιμνάζοντα νερά απαθών σχέσεων, βολεμένων συγκατοικήσεων, προδιαγεγραμμένων πορειών. Κινητοποιεί. Το πετυχαίνει όμως, ανασύροντας στην επιφάνεια όσα είναι μόνο για τους δύο. Οσα δεν είναι κρυφά, μα δεν είναι και για να τα αγγίζουν οι τρίτοι. Οσα δεν είναι μυστικά, μα υπάρχουν για να ενώσουν δύο, όχι περισσότερους.

Είναι η ζωή, η ζωή μακριά

από την επιβίωση, όλα όσα περιγράφονται σε τούτες τις λίγες, μικρές σελίδες που ξεχειλίζουν από ερωτικό αίσθημα. Η ζωή που θα υπήρχε και χωρίς να γίνει κτήμα των πολλών, η ζωή που κάποια κομμάτια της δεν αφορούν κανέναν άλλο, παρά μονάχα τους δύο.

Και αν δεν είχε γραφεί; Αν δεν είχε βγει αυτός ο έρωτας στο ανελέητο φως του καλοκαιριού; Δεν θα υπήρχε; Θα υπήρχε, υπάρχει. Υπάρχουν κι όσα δεν μοιραζόμαστε, τώρα που η εποχή θέλει να μοιραζόμαστε τα πάντα, όσα δεν μαθαίνονται, τώρα που όλοι θέλουν να γνωρίζουν, όσα συντηρούν τη χαρά του έρωτα, που δεν αφορά κανέναν άλλο παρά μόνο τους δύο εραστές, που δεν μπορεί να γίνει μεγαλύτερη, ειλικρινέστερη, ανθεκτικότερη, αν τη μάθουν οι άλλοι. Αρκεί να τη μοιράζονται με το βλέμμα οι δύο. Αρκεί.